

Bibliaóra – 2021.november 9.

Előfóhász: „A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek (Lk 15,21).”
Ámen.

Ének: 428. dicséret: „Látod, Úr Isten, szívünket...”

Előima

Téged dicsér lelkem, drága Üdvözítőm, hogy most is hajlékodba, templomodba úgy jöhetek, mint egyedül Téged szolgáló gyermeked. Köszönöm, hogy kegyelemmel és jósággal fogadsz el engem nappal és éjjel is. Jó nekem itt lenni, a Te közelséged épít, erősít, és én ezért felmagasztalom háromszor szent neved. Te légy Oltalmazóm most is, hogy semmi el ne vonjon Tőled. Vedd el félelmeimet, segíts, hogy megértésre és segítségre találjak ott, ahol testvérekkel együtt olvasom, hallgatom, és hirdetem az Igét. Igédben segíts újra meglegelni a szilárd talajt, hogy ne a köves út jellemezze lelkemet, hanem a jó földbe esett mag ajándékában részesüljek, Megváltóm és Szabadítóm. Uram, Hozzád emelkedem lélekben, jöjj és találj meg engem, hogy boldog és áldott ember legyek. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zsoltárok könyve 84. fejezete

„A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Kórah fiainak zsoltára. ²Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek Ura! ³Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. ⁴Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek Ura, királyom és Istenem! ⁵Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.) ⁶Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. ⁷Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszük azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. ⁸Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon. ⁹Uram, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.) ¹⁰Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkeded személyére! ¹¹Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. ¹²Mert nap és pajzs az Úr, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek. ¹³Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bíz!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A 84. zsoltár a Sion-zsoltárok közé tartozik a 46.; 48.; 76.; 87.; 122. és 132. zsoltárokkal együtt. A felirat alapján Kórah fiainak tulajdonítják ezt a zsoltárt. Ők az 1Krón 9,19–34 alapján: *„Kapuőrök voltak: [...] Sallúm pedig, Kóré fia, aki Ebjászáf fia, aki Kórah fia volt, testvéreivel együtt, akik a kórahiak családjából származtak, a szolgálat munkájában a sátor küszöbének az őrei voltak, mert*

már őseik is az Úr tábora bejáratának az őrei voltak. Fejedelmük egykor Fineás, Eleázár fia volt – az Úr legyen vele! Zekarjá, Meselemjá fia a kijelentés sátra bejáratának a kapuőre volt. A küszöbök választott kapuőrei összesen kétszázötvenketten voltak. Őket falvaikban vették származási jegyzékbe, megbízatásukat már Dávid, sőt Sámuel, a látó alapozta meg. Ők és fiaik őrizték az Úr házának, illetve a sáturnak a kapuit. A négy égtáj irányában voltak örök: keletre, nyugatra, északra és délre. A falvakban lakó testvéreiknek időről időre hét napra be kellett vonulniuk hozzájuk. Mert az állandó megbízatás a négy főkapuőrre volt, akik léviták voltak. Ők voltak az Isten háza kamráinak és kincseinek a felügyelői. Az Isten háza körül töltötték az éjszakát, mivel rájuk volt bízva az őrködés, és ők nyitották ki minden reggel az ajtókat. A kapuőrök közül kerültek ki azok, akikre az istentiszteleti fölszereléseket bízták. Ezeket megszámlolva kellett bevinniük és megszámlolva kellett kihozniuk. Közülük kerültek ki azok is, akik számon tartották a fölszerelést, a szentély egész fölszerelését: a finomlisztet, a bort, az olajat, a tömjént és a balzsamokat is; ám a balzsamokból az illatos kenetet csak a papoknak volt szabad kikeverni. Mattitjára, az egyik lévitára, a kórahi Sallúm elsőszülöttjére bízták a sütés munkájának felügyeletét. Az énekesek, a léviták családfői soha nem pihenhettek kamráikban, mert éjjel-nappal végezniük kellett munkájukat. A léviták családfői voltak ezek, származásuk szerint főemberek, és Jeruzsálemben laktak.” és a 2Kron 20,19 szerint: „A keháti és kórahi léviták pedig fölálltak, és egyre hangosabban dicsérték az Urat, Izráel Istenét” a templom kiszolgáló személyzetéhez tartoztak, s egyben a kultikus éneklés feladatát is ellátták.¹

A 8., 81. és 84. zsoltár feliratában szerepel: *'Al ha-gittit* –, általában hangszerként értelmezik. Az új fordításban: „A szőlőtaposó” kezdetű ének dallamára.² Feltételezhető, hogy a templomszentelésekor használt ismeretlen hangszerrek egyike. Tehát nem dallamot, hanem hangszer jelöl.

---

¹KUSTÁR ZOLTÁN, *A Zsoltárok könyve válogatott fejezeteinek magyarázata* (Zsolt 2, 8, 22, 30, 79). Egyetemi jegyzet gyanánt Belső használatra, az Ószövetségi írásmagyarázat 1–3 tantárgyakhoz 2015/2016. tanév, II. félév Debreceni Református Hittudományi Egyetem Ószövetségi Tanszék © Kustár Zoltán – minden jog fenntartva, In <http://diaksag.drhe.hu/wp-content/uploads/2019/03/Zsolta%CC%81rok-jegyzet-2018-20192.-fe%CC%81le%CC%81v-1-1.pdf> [2021.11.06.]

² PÁVICH ZSUZSANNA. *Az ószövetségi zene gyökerei, szakrális és világi kibontakozása, hatása az európai művelődésre: PhD disszertáció*, Témavezető professzor: Dr. Ujfalussy József, akadémikus, Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kar, Budapest 2008. In http://corvina.kre.hu:8080/phd/pavichzs_phd_disszertacio.pdf [2021.11.06.]

1-5. versek

Az öröm és az élet forrása az Úr közelsége. Az éneklő csoport bizonyágtétele Isten házának gazdag javairól számol be. Istent élő Úrnak nevezi, Aki templomában élteti az övéit. Az Úr házának a közelsége megelégit mindenkit. Az élő Úr vagy az élet Ura közelében megtapasztalható az, ami az élet teljességét jelenti. Az én közelségem. Az én magasztalásom. Az én dicsőítésem a Seregek Ura előtt. Ott, ahová egy nép telepszik, ott lakik az Úr.

Az égi madarak áldását éli át a zsoltáros, aki bizonyára nem maga, hanem gyermekeivel, teljes háza népével együtt érkezik az Úr hajlékába. A család: papa, mama, gyerekek szinte fészket rakva az Úr tornácaiban élik át annak a valóságát, hogy mindenkinek helye van az Úrnál. Madarak fiókáikkal együtt raknak fészket ott, ahol az Úr lakik. Az oltár nagyságát jelzi az is, hogy mindenki megfér körülötte. Az eredetileg öt méter magas oltár az Úr dicsőségét és hatalmát szimbolizálta. Családom magasztalása. Családom az Úr közelében. Családom dicsőítése az Úr előtt. Teljes családok, madarak fiókáikkal együtt a tornácokban, ahol Ő uralkodik. Hogy milyen madárfajtáról énekel a zsoltáros? Kiket lát repkedni és szárnyalni az Úr hajlékában? Hogy az most veréb, gerle vagy fecske mindegy, de ott vannak, ahol az Úr lakik. Isten hajlékában élet van. Repdesés és repkedés. Nyüzsgés. Teljes értékű szolgálat. Az Úr temploma biztonságos fészekrakás helye, ami az éneklő csoport számára az üdv, jólét és áldás jele. Drága pozsonyi családok! Isten temploma az a hely, ahol mindenki fészket rakhat.

6-10. versek

A következő szakasz leírása a zarándokok utolsó, de legnehezebb útszakaszok egyikének a leírása. A vissza nem térő pillanat, amikor a zarándok felemelkedett a templomig. Valószínűleg egykor ezen az emelkedőn gyűjtötte egybe Dávid a filiszteusok elleni hadba induló férfiakat, hogy lássa őket. A hadkötelesek itt sorakoztak föl. (II Sám 5,23) Komoly nehézséget okozott ennek az utolsó emelkedőnek a megtétele. Fáradtságos utolsó szakasz volt. Balzsammal kellett enyhíteni az útjukat. A bűnbánat szakasza volt, amikor Isten könnyeket csalt népe szemébe templomba menet. Szó szerint a zsidó embernek ezen az útszakaszon kellett, hogy leperegjen az egész élete. Mikor, hogyan, milyen erővel, vajon teljes szívvel kereste és óhajtotta Isten közelségét. Bánata azonban örömmé változik, amikor megáll Isten tornácaiban. Az Úr a halál völgyén áthaladva is tanít megállni ott, ahol egyedül Ő megpihentet és felüdít. Minden út a templomba vezet és mindenki más úton érkezik. Ezt jól jegyezzük meg. Isten elé, a legnagyobb Tanítómester elé mindenki másképp jön. Senkinek sincs egyforma lábbelije. A tömeggel érkező egyén is odajut, ahol szívét és lelkét megmelengeti Isten szava, balzsamként hat rá a hajlék és eszébe jut minden akadály és minden veszély, ami arról tanúskodott, hogy sohasem ér el Jákób Istene elé. Épp ezért a könyörgés olyan mélyről fakad fel Isten előtt, mint egykor Jákób életében.

Könnyek között érkezik meg az öröm szigetére. A vigaszt Jákób Istene nyújtja, senki más. Megjelenik Isten előtt, de mindez csak azért valóság, mert Isten kijelenti önmagát neki. Megy, mert Isten elébe ment. Megy, mert Jákób Istene meglátta, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta. Isten a kezdeményező. Isten fut az ember után, nem az ember szalad az Ő templomába, és éppen ezért boldog az az ember, aki az Urat féli. Áldott, aki így jön. Boldog, aki így érkezik. Áldott, aki ilyen kösziklát keres. Boldog, aki ilyen erős Istent talál a templomban. Pajzssá válik az az Úr, Aki seregét odaállítja népe elé. Isten a Sionon pajzsként jelenik meg. Az, Aki nem sereget számolni érkezik, hanem lelkeket drótozni és foltozni, mert tudja, hogy a halál völgyén keresztül érkeztek oda, ahol Ő van, ahol Ő lakozást vesz. Mindenkinek, még a királynak és királyfiaknak is Isten a pajzs. Mindenkinek szüksége van Isten közelségére a jóindulatára. Mindenkinek Isten a pajzs, a köz- és a főembernek is.

11-13. versek

Isten áldása így nyugszik meg mindenkin, mert „mindenütt jó, de legjobb otthon.” Isten temploma a legbensőségesebb otthon. Ott egy nap, ott ezer nap mindegy. Oda vágyik az ember, ahol nyugalmat talál, mert nyughatatlan lelkünk csak Istenben pihenhet el. Isten közelsége nélkül nincs otthon. Isten jelenvalósága nélkül nincs ház, csak doboz. Isten szeretete nélkül nincs osztályközösség csak tanterem. Isten hűsége nélkül nincs hálószoba, csak illemhelyiség. Amit az Úr templomában érzünk és megélünk, azt a Nap melegével és fényével írja le a zsoltáros. Ami a pogány népeknek istenség égitestként, az Izráel számára fényözön, energia és az élet ajándéka Jahve személyében. Isten az életerő Izráel számára, amit Krisztus testében felépített: *„Romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem. Ezt mondták rá a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted? Ő azonban testének templomáról beszélt.” (Jn 2,19-21)* Őbenne és nem az égitestekben jelent meg teljesen, és az egyház is Krisztus teste, élő szava által van benne jelen. Ne a templom, a puszta falak jelentsenek megelégedést, hanem a Krisztussal való közösség, mert naponként a templom felé nézni és imádkozni kevés. Naponként ott lenni és bízni a hely varázslatos erejében, közben szajkózni körbe-körbe hamis lelkülettel: *„Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma van itt (Jer 7,4)”*, kevés. Drága testvérek! A templomba vetett hamis hit csak vallásosság! Nem az épületkomplexum tartja össze a népet, hanem az Úr, Aki hűséges marad mindvégig és azt mondja: *„Itt kő kövön nem marad... (Lk 21,6)”*, de *„Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak (Mt 3,9).”* A jeruzsálemi templom a mai napig helyreállíthatatlanul áll. Nagy felkiáltó jel ez számunkra is. Vigyázzunk! Jól ismerjük templomunkat, hiszen a miénk. Ne a padhoz, a padosorhoz, a grádicsokhoz, a fadaragványokhoz, az orgonához, a szószékhez, a templomtoronyhoz ragaszkodjunk, hanem az áldott Orvoshoz, a

drága Főpaphoz, az Úrhoz, mert Aki mindvégig kitart mellette, az üdvözülni fog. Kivéd meg bennünket? A puszta épület vagy „*Akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által* (Ef 2,21-22).” Krisztus a maga testében egyesíti a mi Urunk új népét. Aki benne bízunk, megmenekül. „Akié Fiú, azé az élet (Jn 5,12)”. Ámen.

Közének: 162. dicséret: 2-3. versei: „Itt megállunk te előtted...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Timóteushoz írott első levél 6, 17-21
„Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsoltam meg, hogy ne legyenek gőgösök, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. ¹⁸A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, ¹⁹gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet. ²⁰Timóteus, őrizd meg a rád bízott kincset. Fordulj el a hazug módon ismeretnek nevezett szentségtelen, üres beszédektől és ellenvetésektől, ²¹amelyeket egyesek elfogadva eltévelyedtek a hittől. A kegyelem veletek!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

17-18. versek

A világban gazdagok számára az idős apostol azt javasolja, hogy Timóteus parancsolja meg nekik, hogy a gőg helyett váltsanak az alázatba. Ne adják el a bizonytalanságát a holnap ígéretéért. Istenre hagyatkozzanak. Az Úrra alapozzanak. Timóteus szolgálata a helyes parancsolat. E világban gazdagok számára szükséges felvillantani a másik utat. A gyűjtögetés helyett az adakozást szorgalmazni. A gazdag ifjú a Jézussal való találkozás után nagyon csalódott volt (Lk 18,18-27), de Zákéust éppen a Jézussal való találkozás építi, és tudja, hogy kizsárolt összeg nem lesz lelke javára. (Lk 19,1-10) Az idős apostol Timóteuson keresztül utasítgat, de az e világban gazdagoknak éppen erre van szükségük. A helyes viszonyulásra hívja fel a figyelmet. A helyes hozzáállás Istenhez és a vagyonhoz. Magával a pénzzel nincs gond, a vagyon nem probléma, de a pénz szerelmével (1Kor 6,10) már igen. A gazdag és a Lázár története jól bemutatja, hogy ki kivel van elfoglalva. Míg a gazdag nem veszi észre a lakmározás közben, hogy ki ül háza előtt, ki van igazán rábízva, addig a hűséges eb veszi át az ő feladatkörét, de mindent az sem tud pótolni. (Lk 16,19-31) Míg a bolond gazdag építkezik, nagy tervei és vágyai vannak, addig az Úr az ő saját lelkét kéri el, amit meddón alaposan eltékozolt. (Lk 12,13-21) Vigyázz, drága testvérem és parancsolj rá saját lelkedre, zabolázd meg indulatodat, vizsgálj meg harácsolásodat, mert a madarak és mezei liliomok gondtalansága nem a tiéd. Mi célból élsz? Hogyan mégy át a teve túfokán? A nagy parancsolat álljon előtted és mindenki előtt:

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták (Mt 22,36-40).”

19. vers

Mert mindig van más út. Mindig létezik „inkább” vagy „másképp”. A világban gazdagok futnak a pénz után. A nagy lehetőségek kora ez, de nem mindegy, hogy mikor mibe investálunk. Mi a fontosabb? A vagyon vagy a testvér? Jézus maga mondja: „menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek között, és kincsed lesz a mennyben, aztán jöjj és kövess engem!” (Mt 19,21) Kell ennél több? Kell, a világban gazdagoknak kell, sőt mindig több kell. Én magam is gyermekkoromban Krisztofóron keresztül hallottam először az aranytojást tojó tyúk meséjéről, de ma már ez nem mese, hanem valóság... Pedig értékesebb, amikor akár egy percet is adok az életemből a testvérnek. „Amikor neked írom a dalt és neked énekelek.” Legyen az gyermek, a feleség, a férj, az unoka, a beteg, a haldokló, az idősek otthonában magányosan élő aggkorú, vagy a nagycsaládban felnövő csecsemő. Timóteus feladata az, hogy mindenki előtt elmondja, hogy a gazdagság nem erényeket szül. Van másik út: minden gazdag a szeretetszolgálat mezejére léphet. A vagyon nem irigységre ad okot, hanem az önfeláldozás szolgálatára hív.

Akihez jóságos volt az Úr, és többet kapott, három, vagy netalán öt talentumot (Mt 25, 14-30), az kamatoztassa, és ossza szét szerzett javait. A jóság gyakorlása lehetőség a gazdagok számára. Ebben látszik meg igazán a reménységük. Miben reménykedünk? A vagyon megtartó erejében, amit *„a rozsdá és a moly megemészti (Mt 6,19)”*, vagy az Úr kegyelmében? Mibe investálunk? A biztos holnapba Krisztussal és megtartó kegyelmével? A bizonytalan mába, amelynek *„mezei virága, ma még van, de holnap a kemencébe vetik (Lk 12,28)”*? Az idős apostol épp ezért Timóteuson keresztül inti a világban gazdagokat: *„Ezért tehát, amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben (Gal 6,10).”* A gazdag útja az új Jeruzsálembe a testvéri szeretet gyakorlásán keresztül vezet. Más út nincs. Jótékonykodni kell. Menni kell és áldozni kell abból, amink van. Erő? Idő? Pénz? Mit érnek, ha nem a hitben élő testvéreket gazdagítják. Nem lebontani csűrjeinket és nagyobbakat építeni, hanem szeretni, együtt érezni, bátorítani és vigasztalni. Tegyenek jó, cselekedjenek jót, vagyis váljanak a gyülekezet diakónusaivá. A testileg gazdagnál lehet gyülekezeti diakónus. Lehetséges ez? Assisi Ferenc élő példája ennek. A gazdag ifjúból és leányból lett a napfivér és a holdnővér. Sohaország, Nimmerland, Neverland polgárai maradnak a világban gazdagok vagy Isten országának örökösei a Jézus Krisztusban megtapasztalt erő, szeretet és józanság Lelke által? Te, aki embert gyógyítasz és gyereket tanítasz, nagyon gazdag vagy.

20-21. versek

Ez a két vers a levél summája, amiben az idős apostol először Timóteushoz szól. Timóteusnak így a végére őriznie kell saját hitét, mert az az egyetlen érték, amit nem szerzett, hanem kapott. Az a drága kincs, aminek semmi köze senkihez ezen a földön, egyedül a mennyei Atyához. Hitem és reménységem. *„Csak azt el ne veszítsem, mi Benned ó Úr Isten, remélni megtanít.” (276. dicséret 3. verse)* Csak Benned, csak Benned. Csak Reád néz az égre. Ez a kizárólagosság nem hiányozhat egyetlen szolgálattévő életéből sem. Csak Ő. Mindig Ő. Most is Ő.

Mi által lehet a hitet, a drága kincset elveszíteni? Az idős apostol erre is választ ad... Amikor a saját tudást hazug módon Krisztus ismeretnek tüntetik fel a gyülekezetben. Ennek azonban nincs tartalma, azt mondja az idő apostol: üres és szentségtelen fecsegés. „Nulli facilius quam malo invenies parem.”- „Nincs, akinek páriját ne találnád könnyebben, mint a gonosznak.”

Timóteus feladata elfordulni, hátat fordítani az ilyen tanításnak, sőt fecsegésnek. Nem kell hallgatni, nem kell mérgezni a lelkét és életét. Ugyanis ezek eltévelyedettek. Méghozzá a Krisztustól eltávolodottak lettek. A saját rábízott kincset veszíti el minden Timóteus, ha hagyja, hogy hamis módon megkönyékezzék és hitét beszennyezzék és megfertőzzék. Vannak és lesznek, akik hagyják, hogy lelküket megkötyözve tartsák, de *„az Úr ugyanis a Lélek: ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság (IIKor 3,17).”* Hamisság volt, van és lesz a gyülekezetekben. Üres és szentségtelen fecsegők voltak, vannak és lesznek a gyülekezetekben. Nincs semmi új a nap alatt.

De... érkezik a gyülekezet megerősítésének az áldása: „A kegyelem veletek!” A kegyelem... Az irgalom... A könyörület... Az irgalmasság... Timóteus és az egész közösség feladata a kegyelemhirdetés. Kegyelemből élünk, és ezt nem lehet elfelejteni. Aki ennyire feledékeny, lelkét erősítse kegyelemmel. Lelket erősítő ajándék: „Az Úr irgalmassága...” Senki semmit nem cselekedhet Krisztus ereje nélkül még a legnagyobb erőtlenségében sem. Mi mást kívánhatnak egymásnak, hogy kerekesebb legyen a mi közösségi hitbeli életünk: Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájunkkal. Ámen.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait (Zsolt 51,19b-20)!” Ámen.

Ének: 84. zsoltár: 5-6. versei: „Mi paizsunk, ó, Úr Isten...”

Pecznyík Pál

Jézus bennünk

Most mi vagyunk Jézus szeme,
meglátja a bűn hatalmát,
elnyomott szegények felett,
keményszívűek uralmát.

Most mi vagyunk Jézus szája,
ajkunk által most Ő beszél,
szavát viszi a Szentlélek,
Sebesebben, mint földi szél.

Most mi vagyunk Jézus keze,
megsimogat, könnyet töröl,
mellé áll, akit bántanak,
meg inti azt, aki pöröl.

Most mi vagyunk Jézus lába,
az Ő földi lába helyett,
viszi lelki éhezőknek,
az égi lelki kenyeret.

Most mi vagyunk Jézus szíve,
megszán sántát, bénát, vakot,
így ahol Őt befogadják,
bánat helyett, öröm van ott.

Jézus így szolgál mibennünk,
amíg mennyből vissza nem tér,
lám így lehet az életünk,
itt a földön templom, szentély.